

Arrest

nr. 155 445 van 27 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 april 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 februari 2015 tot weigering van verlenging van een tijdelijke verblijfsmachtiging en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 februari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 april 2015 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DE GROOTE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die langdurig ingezetene is in Spanje, verkrijgt een A-kaart geldig van 13 november 2012 tot 2 juni 2013, op grond van een tewerkstelling onder arbeidskaart B in België.

1.2. Vanaf 17 december 2012 wordt verzoekster als meer dan 66 % arbeidsongeschikt erkend.

1.3. Op 21 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot verlenging van de tijdelijke verblijfsmachtiging van verzoekster, voor een duur van één jaar en dit tot 2 juni 2014. Als voorwaarde voor een verdere verlenging wordt de voorlegging van een geldige arbeidskaart B vereist.

1.4. Op 19 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot verdere verlenging van de tijdelijke verblijfsmachtiging van verzoekster, voor een duur van zes maanden en dit tot 2 december 2014. Als voorwaarde voor een verdere verlenging wordt de voorlegging van een geldige arbeidskaart B vereist voor verzoekster of haar echtgenoot.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 16 februari 2015 de beslissing waarbij een verdere verlenging van de tijdelijke verblijfsmachtiging van verzoekster wordt geweigerd. Deze beslissing, die verzoekster op 12 maart 2015 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"[...] Het tijdelijk verblijf van betrokkene, geldig tot 02.12.2014 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden.

Betrokkene was toegelaten tot een tijdelijk verblijf in België in toepassing van artikel 9 en 61/7 van de Vreemdelingenwet.

Overwegende dat als voorwaarden voor de verlenging van haar tijdelijk verblijf in onze vorige instructies dd.19/06/2014 werden opgenomen:

"Tussen de 45ste en de 30ste dag voor de vervaldatum van haar verblijfsvergunning dient betrokkene [B. Y.] geboren op [...], met RR [...] een arbeidskaart B, voor te leggen, OF een arbeidskaart B voor haar echtgenoot [B. A.]."

Overwegende dat ze geen enkele van de gevraagde documenten kan voorleggen;

Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 17 februari 2015 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster eveneens op 12 maart 2015 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*"Mevrouw, die verklaart te heten:
naam: [B. Y.,
[...]
nationaliteit: Marokko*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) 7 en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) 7 en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Art 7, al1,2° van de wet van 15/12/1980 : wanneer hij langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn, of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Artikel 13:

§3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

- Betrokkene legt niet alle vereiste documenten over binnen de geldigheidsduur van de A kaart (A kaart geldig tot 02/12/2014). Voorwaarden voor verlenging van de A kaart : Arbeidskaart B van betrokkene of arbeidskaart B van diens echtgenoot

Betrokkene legt geen nieuwe arbeidskaart over, noch voor haar, noch voor haar echtgenoot. De invaliditeitsuitkeringen die ze krijgt tengevolge van arbeidsongeschiktheid na een arbeidsongeval zijn onvoldoende hoog om haar gezin bestaande uit haar echtgenoot en drie kinderen te onderhouden, het bedraagt geen 120 % van het minimumloon zodat ze evenmin kan beschouwd worden als beschikker over voldoende bestaansmiddelen."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft ervoor geopteerd een syntheseseminarie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Zij vat het middel als volgt samen in de syntheseseminarie:

"Verzoekende partij zal hieronder aantonen dat voormelde zogenaamde motivering die terug te vinden is in de bestreden beslissingen de formele en materiële motiveringsplicht schendt vermits de motivering zowel de facto als de iure onjuist is.

Wat de eerste bestreden beslissing betreft, wordt als vermeende reden enkel en alleen verwezen naar het niet voorhanden zijn van een arbeidskaart op naam van verzoekende partij of haar echtgenoot. Dit kan niet worden ontkend; de bewoordingen van de eerste bestreden beslissing spreken desbetreffend voor zich!

De verlenging van het toegestane tijdelijk verblijf kan echter niet worden geweigerd enkel en alleen op voormelde grond. Immers voorziet artikel 61/7 §1 3° van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 dat de aanvraag van een vreemdeling die houder is van een geldige EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene afgegeven door een andere lidstaat van de Europese Unie - zoals verzoekende partij - voor een machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden moet worden ingewilligd, voor zover geen enkele reden van openbare orde of nationale veiligheid zich ertegen verzet - in casu niet aan de orde - , de vreemdeling niet is getroffen door een van de ziekten die de volksgezondheid bedreigen - in casu ook niet aan de orde -, hij beschikt over een ziektenkostenverzekering die de risico's in België dekt - ook niet betwist - en hij, los van de hypothese van arbeid, bewijst te beschikken over stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten om zichzelf en zijn familieleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de overheden. Deze laatste wettelijk voorziene mogelijkheid is door de verwerende

partij bij het nemen van de eerste bestreden beslissing niet onderzocht aangezien er in de eerste bestreden beslissing niet wordt naar verwezen.

De verwerende partij tracht dit te ontcrachten door te verwijzen naar de overwegingen in de tweede bestreden beslissing hetgeen uiteraard niet opgaat.

De eerste bestreden beslissing is alleen al om deze reden onwettig.

Ook de vermeende reden van het niet voorhanden zijn van een arbeidskaart op naam van verzoekende partij of haar echtgenoot voldoet trouwens niet aan de motiveringsplicht althans in elk geval niet aan de materiële motiveringsplicht in samenhang met het beginsel van de fair play, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheids-/proportionaliteits(evenredigheids)beginsel; desbetreffend verwijst verzoekende partij naar de uiteenzetting hieronder.

Samenvattend:

Door middels de eerste bestreden beslissing de verlenging van het toegestane tijdelijk verblijf te weigeren enkel en alleen op grond van het niet voorhanden zijn van een arbeidskaart op naam van verzoekende partij of haar echtgenoot schendt de eerste bestreden beslissing de formele en materiële motiveringsplicht aangezien in de eerste bestreden beslissing op geen enkele manier wordt gemotiveerd waarom verzoekende partij geen verlenging van verblijf krijgt op grond van de in artikel 61/7 §1 3° van de Vreemdelingenwet mogelijkheid - er wordt in de eerste bestreden beslissing zelfs niet eens naar deze mogelijkheid verwezen.

Wat de tweede bestreden beslissing betreft, wordt als vermeende reden verwezen naar het niet voorhanden zijn van een arbeidskaart op naam van verzoekende partij of haar echtgenoot en wordt verwezen naar het vermeend niet voorhanden zijn van voldoende bestaansmiddelen.

In tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij voorhoudt, verwijst verzoekende partij dus wel degelijk naar het verwezen zijn naar het vermeend niet voorhanden zijn van voldoende bestaansmiddelen dit althans voor wat betreft de tweede bestreden beslissing aangezien de eerste bestreden beslissing, zoals hierboven aangetoond, desbetreffend onbetwistbaar geen enkele motivering bevat.

Aangaande het vermeend niet voorhanden zijn van "...beschikken over voldoende bestaansmiddelen..." wordt in de tweede bestreden beslissing als norm gehanteerd dat verzoekende partij zou moeten beschikken over "...120% van het minimumloon..."

Voor deze vermeende norm is geen wettelijke basis; in de bestreden beslissing wordt ook niet vermeld waar in de wetgeving deze vermeende norm staat. Het enige dat desbetreffend in artikel 61/7 §1 laatste alinea van de vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 is voorzien, is dat het moet gaan om "...stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten om zichzelf en zijn familieleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de overheden ...".

Dat er effectief geen wettelijke basis is, wordt door de verwerende partij in de nota erkend: "...Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot verblijf levert, in casu of zij beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen..."

Het gebrek aan wettelijke basis vereist des te meer dat de verwerende partij in de bestreden beslissing uitlegt waarom 120% van het minimumloon als norm wordt en kan worden gehanteerd zonder dat een individueel onderzoek nodig zou zijn, welk bedrag precies dan wordt vereist en wat precies inclusief vermelding van de bedragen in aanmerking is genomen als basis om tot concluderen dat de bestaansmiddelen onvoldoende hoog zijn. Geen van deze elementen wordt in de tweede bestreden beslissing door de verwerende partij uitgelegd/vermeld zodat de motiveringsplicht is geschonden .

De verwijzing van de verwerende partij naar het vermeende gegeven dat "...Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging concreet werd vastgesteld dat de verzoekende partij een maandelijks uitkering van 1090,00 EUR ontvangt, terwijl op redelijke gronden werd overwogen dat minimaal 1.300,00 EUR nodig is om het volledige gezin te onderhouden..." toont aan dat de verwerende partij erkent dat voormelde elementen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven - zo ja, zou de verwerende partij niet moeten verwijzen naar de stukken van het administratief dossier - hetgeen de motiveringsplicht nochtans vereist.

De tweede bestreden beslissing is alleen al om deze reden onwettig.

Hierboven is reeds uiteengezet dat de verwijzing alleen naar het niet voorhanden zijn van een arbeidskaart op naam van verzoekende partij of haar echtgenoot de bestreden beslissing(en) niet kan schragen. Ook de verwijzing naar artikel 7 alinea 1 2° van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 is geen correcte grondslag voor de tweede bestreden beslissing zoals uit de uiteenzetting hieronder blijkt; dus ook op dit punt schendt de tweede bestreden beslissing de motiveringsplicht.

Samenvattend:

Door in de tweede bestreden beslissing te verwijzen naar en "...120% van het minimumloon..." te hanteren als norm en door in de tweede bestreden beslissing zelfs niet eens aan te geven welk cijfermatig bedrag dan wel wordt bedoeld en wat precies inclusief vermelding van de bedragen in aanmerking is genomen als basis om tot concluderen dat de bestaansmiddelen onvoldoende hoog zijn, schendt de tweede bestreden beslissing de motiveringsplicht zowel formeel als materieel."

3.2. Verzoekster voert in een vierde middel de schending aan van de artikelen 7, eerste lid, 2°, 13, § 3, 2° en 61/7, § 1 van de Vreemdelingenwet, van het fair playbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteits- of evenredigheidsbeginsel.

Zij vat het middel als volgt samen in de synthesememorie:

"De verwerende partij moet de verlenging - net zoals trouwens de 'eerste' inwilliging - tijdelijk verblijf inwilligen indien is voldaan aan de voorwaarden gesteld in het hierboven geciteerd artikel 61/7 §1 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980.

Desbetreffend betwist de verwerende partij enkel dat verzoekende partij, voor zo ver zij geen activiteit als werknemer of als zelfstandige meer kan uitoefenen in België gelet op de niet aan haar te wijten arbeidsongeschiktheid, beschikt over voldoende bestaansmiddelen om zichzelf en haar familieleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste valt van de sociale bijstand.

Deze zienswijze van de verwerende partij is hoegenaamd niet correct noch de facto noch de iure.

Zoals al aangegeven, is er geen wettelijke basis om "...120% van het minimumloon..." als norm te hanteren hetgeen de tweede bestreden beslissing nochtans uitdrukkelijk doet. Het enige dat desbetreffend in artikel 61/7 §1 laatste alinea van de vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 is voorzien, is dat het moet gaan om "...stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten om zichzelf en zijn familieleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de overheden ...". De in de tweede bestreden beslissing vermelde "...120% van het minimumloon..." als gehanteerde norm is dan ook in elk geval de iure niet correct. Het weze herhaald dat de tweede bestreden beslissing zelfs niet eens aangeeft welk cijfermatig bedrag de gehanteerde "...120% van het minimumloon..." in casu betreft. Verzoekende partij kan dan ook niet eens nagaan of zij toch niet over de gehanteerde "...120% van het minimumloon..." beschikt uitgaande van de ontvangen invaliditeitsuitkeringen, vakantiegeld, kinderbijslag.

In elk geval dient te worden vastgesteld dat de gehanteerde norm ook de facto kant noch wal raakt.

Immers toont de realiteit aan dat verzoekende partij met de invaliditeitsuitkeringen die zij ontvangt t.b.v. iets meer dan 1.100 euro per maand - en dus stabiel en regelmatig - wel degelijk in staat is om zichzelf en haar gezin te onderhouden. Het gezin doet geen beroep op het O.C.M.W. en heeft dit nooit gedaan! Dit is toch het beste bewijs dat verzoekende partij, in tegenstelling tot hetgeen de tweede bestreden beslissing overweegt, beschikt over de in artikel 61/7 §1 laatste alinea van de vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 vereiste "...stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten om zichzelf en zijn familieleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de overheden ...". Dit geldt des te meer daar verzoekende partij ook nog vakantiegeld en kinderbijslag ontvangt (stuk 18.a. met o.m. rekeninguittreksel d.d. 18 juni 2014 met vakantiegeld 2014 t.b.v. 131,74 euro en d.d. 8 juli 2014 met kinderbijslag t.b.v. 639,11 euro). Het feit dat er vakantiegeld en kinderbijslag is, is toch iets dat aan de verwerende partij bekend zou moeten zijn. In elk geval had de verwerende partij verzoekende partij hieromtrent inlichtingen kunnen - ja, zelfs moeten - vragen! Dit niet doen en botweg verlenging weigeren omwille van de vermeende "...120% van het minimumloon..." norm, getuigt wederom van onzorgvuldigheid, onredelijkheid en een gebrek aan fair play!

Verzoekende partij ziet tenslotte niet in hoe in casu artikel 7 alinea 1 2° van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 van toepassing is; in se geeft de verwerende partij door de verwijzing in de nota naar het niet determinerend motief dit - althans in hoofdorde - ook toe. Van een bevel om het grondgebied te verlaten met gebonden bevoegdheid kan in deze alleszins geen sprake zijn en op het moment van de tweede bestreden beslissing is er nog geen sprake van dat verzoekende partij "...langer in het Rijk verblijft dan de...bepaalde termijn...". Het komt verzoekende partij trouwens voor dat de betreffende paragraaf in de tweede bestreden beslissing niet meer of minder dan een stijlformule is die als het ware als een - onterecht - automatisme in de tweede bestreden beslissing is terecht gekomen. Het feit dat de verwijzing naar artikel 13 §3 2° van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 in het vet is aangeduid in de bestreden beslissing is desbetreffend een teken aan de wand!

Samenvattend:

Door zonder wettelijke en feitelijke basis "...120% van het minimumloon..." als norm te hanteren terwijl de realiteit aantoont dat verzoekende partij wel voldoet aan de vereiste te beschikken over "...stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten om zichzelf en zijn familieleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de overheden ...", weigert de verwerende partij ten onrechte de

verlenging van het verblijf en geeft de verwerende partij ten onrechte een bevel om het grondgebied te verlaten af. [...]"

3.3.1. Beide middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

3.3.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.3.3. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In casu werd verzoekster, die langdurig ingezetene is in Spanje, gemachtigd tot een tijdelijk verblijf van meer dan drie maanden in België in toepassing van de bepalingen van artikel 61/7 van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

"§ 1. Wanneer een vreemdeling die houder is van een geldige EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene, afgegeven door een andere lidstaat van de Europese Unie op grond van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, een aanvraag voor een machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden indient, moet deze worden ingewilligd, voorzover geen enkele reden van openbare orde of nationale veiligheid zich ertegen verzet, de vreemdeling niet is getroffen door een van de ziekten die de volksgezondheid bedreigen vermeld in de bijlage bij deze wet, en hij een van de volgende voorwaarden vervult :

1° een activiteit als werknemer of als zelfstandige uitoefenen in België;

2° een studie of een beroepsopleiding volgen in België;

3° met andere doeleinden naar België komen.

Het bewijs van de voorwaarde bedoeld in het eerste lid, 1°, is geleverd indien hij bewijst dat hij gemachtigd is om in België te werken of dat hij vrijgesteld is van deze machtiging en dat hij, al naar het geval, een arbeidsovereenkomst, een voorstel voor een arbeidscontract of de documenten die zijn vereist om een activiteit als zelfstandige uit te oefenen bezit, en op grond van deze activiteit stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten ontvangt of kan ontvangen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de overheden.

Het bewijs van de voorwaarde bedoeld in het eerste lid, 2°, is geleverd indien hij voldoet aan de voorwaarden bepaald in de artikelen 58 tot 60.

Het bewijs van de voorwaarde bedoeld in het eerste lid, 3°, is geleverd indien hij bewijst dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten om zichzelf en zijn familieleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de overheden, en indien hij bewijst dat hij beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België dekt.

De regels bedoeld in het eerste lid, zijn niet van toepassing als de langdurig ingezetene in het Rijk wenst te verblijven als gedetacheerd werknemer van een dienstverstrekker gevestigd in een andere lidstaat van de Europese Unie in het kader van een grensoverschrijdende dienstverlening of als verlener van grensoverschrijdende diensten.

§ 2. De aanvraag voor de machtiging tot verblijf wordt ingediend op de wijze bepaald bij de artikelen 9 of 9bis.

Indien de machtiging door de vreemdeling wordt aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft, overhandigt de laatstgenoemde hem, behalve indien hij weigert om de aanvraag in overweging te nemen, een bewijs van ontvangst van de aanvraag en zendt hij deze onverwijld over aan de minister of aan diens gemachtigde.

§ 3. De beslissing over de aanvraag voor de machtiging tot verblijf moet zo snel mogelijk en ten laatste vier maanden na de indiening van de aanvraag worden genomen, indien die in het buitenland wordt ingediend, of na de datum van de overhandiging van het bewijs van ontvangst van de aanvraag, in het in § 2, laatste lid, bedoelde geval.

Wanneer de vereiste documenten niet zijn voorgelegd of in uitzonderlijke gevallen die verband houden met de complexiteit van het onderzoek van de aanvraag en bij een met redenen omklede beslissing die ter kennis van de aanvrager wordt gebracht, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn één keer met drie maanden verlengen.

Als na afloop van de termijn van vier maanden volgend op de indiening van de aanvraag, eventueel verlengd overeenkomstig het tweede lid, geen enkele beslissing is genomen, moet de machtiging tot verblijf worden afgegeven wanneer de documenten vermeld in § 1 zijn voorgelegd.

§ 4. De bepalingen van artikel 13, § 1, eerste lid en zesde lid, en § 2, zijn van toepassing op de machtiging tot verblijf bedoeld in § 1.

Het inschrijven van de in § 1 bedoelde vreemdeling in het vreemdelingenregister en het afgeven van de verblijfstitel die als bewijs van inschrijving geldt worden gedaan overeenkomstig artikel 12.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde deelt de beslissing tot machtiging tot verblijf mee aan de bevoegde overheid van de lidstaat van de Europese Unie die aan de vreemdeling een EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene heeft afgegeven op grond van bovenvermelde richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie.

§ 6. De machtiging tot verblijf van de in § 1, eerste lid, 1° en 3° bedoelde vreemdeling wordt onbeperkt na een periode van vijf jaar volgend op de afgifte van de verblijfstitel.

§ 7. Wanneer de machtiging tot verblijf wordt geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de ernst of de aard van de inbreuk dat door de betrokken persoon of zijn of haar familielid op de openbare orde of de nationale veiligheid is gepleegd, respectievelijk met het gevaar dat van de persoon in kwestie uitgaat. De redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden.”

Artikel 13, § 1, eerste en zesde lid en § 2 van de Vreemdelingenwet – bepalingen waarnaar wordt verwezen in artikel 61/7 van deze wet – voorziet:

“§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.

[...]

De verblijfstitel die wordt uitgereikt aan de vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van beperkte duur, is geldig voor de duur van de machtiging of de toelating. Wanneer een verblijfstitel uitgereikt is aan een vreemdeling die toegelaten is tot een verblijf van beperkte duur overeenkomstig het derde lid en de toelating tot verblijf onbeperkt wordt tijdens de geldigheidsduur van deze verblijfstitel, blijft deze geldig tot aan zijn vervaldatum. De Koning bepaalt de geldigheidsduur van de verblijfstitel die wordt uitgereikt aan de vreemdeling die gemachtigd is of toegelaten is tot een verblijf van onbeperkte duur.

[...]

§ 2. Op aanvraag van de betrokkene wordt de verblijfstitel door het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats verlengd of vernieuwd, op voorwaarde dat die aanvraag werd ingediend vóór het verstrijken van de titel en dat de minister of zijn gemachtigde de machtiging voor een nieuwe periode heeft verlengd of de toelating tot verblijf niet heeft beëindigd.

De Koning bepaalt binnen welke termijnen en onder welke voorwaarden de vernieuwing of de verlenging van de verblijfsvergunningen moet worden aangevraagd.”

Artikel 13, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt ten slotte:

“De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

3° indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.”

De in casu bestreden beslissingen omvatten enerzijds een beslissing waarbij de verdere verlenging van de tijdelijke verblijfsmachtiging van verzoekster in toepassing van artikel 61/7 van de Vreemdelingenwet wordt geweigerd en anderzijds een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van de artikelen 7, eerste lid, 2° en 13, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet.

In de aangevochten beslissing tot weigering van verdere verlenging van de tijdelijke verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 61/7 van de Vreemdelingenwet wordt gemotiveerd dat als voorwaarde voor een verdere verlenging de voorlegging van een arbeidskaart B voor verzoekster zelf of haar echtgenoot werd vereist doch een dergelijk stuk niet kon worden voorgelegd, waardoor verzoekster niet langer voldoet aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden.

Verzoekster betwist op zich niet dat zij niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden om als langdurig ingezetene in Spanje op grond van een economische activiteit, en in toepassing van artikel 61/7, § 1, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, in België te kunnen verblijven. Verzoekster geeft evenwel aan dat verweerder in zijn beslissing om de verblijfsmachtiging niet verder te verlengen ook diende te motiveren waarom zij niet verder in het Rijk vermocht te verblijven als beschikker over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 61/7, § 1, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

In dit verband stelt de Raad vast dat niet blijkt dat het gegeven dat verzoekster de tijdelijke verblijfsmachtiging als langdurig ingezetene in een andere lidstaat aanvankelijk verwierf op een andere grond – in casu op grond van tewerkstelling – verhindert dat een aanvraag om verlenging van de tijdelijke verblijfsmachtiging wordt gevraagd of verkregen op een andere grond, zoals het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De Raad benadrukt zo ook dat een (verdere) verblijfsmachtiging aan een langdurig ingezetene in een andere lidstaat moet worden toegekend – althans voor zover geen enkele reden van openbare orde of nationale veiligheid zich ertegen verzet, en de vreemdeling niet is getroffen door een van de ziekten die de volksgezondheid bedreigen vermeld in de bijlage bij de wet – indien het bewijs voorligt dat de betrokken langdurig ingezetene beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten om zichzelf en zijn familieleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de overheden, en indien hij bewijst dat hij beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België dekt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat ten tijde van het nemen van de aangevochten beslissing tot weigering van verdere verlenging van de tijdelijke verblijfsmachtiging verweerder op de hoogte was van het gegeven dat verzoekster invaliditeitsuitkeringen ontving ten bedrage van 1089,92 euro per maand. Er bestaat geen enkele discussie over het gegeven dat zij beschikt over een ziektekostenverzekering. In de voormelde beslissing wordt evenwel niet gemotiveerd waarom deze bestaansmiddelen niet kunnen volstaan opdat verzoekster verder in het Rijk kan verblijven in toepassing van artikel 61/7, § 1, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing is aldus minstens aangetast door een motiveringsgebrek.

Door op de daaropvolgende dag, met name op 17 februari 2015, in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wel in te gaan op de redenen waarom deze bestaansmiddelen niet als stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zijn te beschouwen, en derhalve niet rechtvaardigen dat verzoekster op deze grond wordt toegelaten tot een verder verblijf in België, erkent verweerder in wezen ook reeds dat een motivering hieromtrent zich wel degelijk opdrong in zoverre een beslissing tot weigering van verdere verlenging van de tijdelijke verblijfsmachtiging werd genomen.

Gelet op een beslissingsformulier van 16 februari 2015 zoals opgenomen in het administratief dossier en het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 17 februari 2015 blijkt niettemin dat verweerder wel degelijk ook is nagegaan of verzoekster niet verder een verblijfsmachtiging in het Rijk kan genieten als beschikker over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Verweerder was hierbij van mening dat verzoekster niet als beschikker over voldoende bestaansmiddelen verder in het Rijk kan verblijven, en dit omdat haar inkomsten afkomstig uit invaliditeitsuitkeringen onvoldoende hoog zijn om het gezin bestaande uit haar echtgenoot en drie kinderen te kunnen onderhouden waarbij wordt geuid dat dit *“geen 120% van het minimumloon [bedraagt]”*. Verzoekster geeft aan niet akkoord te gaan met deze beoordeling en betoogt dat de gehanteerde norm noch een wettelijke noch een feitelijke grondslag heeft.

Artikel 61/7, § 1, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet voorziet, zoals verweerder zelf ook aangeeft in zijn tweede bestreden beslissing, dat een vreemdeling die houder is van een geldige EU-verblijfsver-

gunning voor langdurig ingezetene, afgegeven door een andere lidstaat van de Europese Unie gerechtigd is op een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden in België *“indien hij bewijst dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten om zichzelf en zijn familieleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de overheden, en indien hij bewijst dat hij beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België dekt”*. Verweerder betwist op zich niet dat de inkomsten van verzoekster stabiel en regelmatig zijn, doch is wel van mening dat de bestaansmiddelen niet toereikend zijn om haarzelf, haar echtgenoot en hun drie kinderen te onderhouden en te voorkomen dat zij ten laste vallen van de overheden.

Uit de motivering van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten volgt dat verweerder oordeelt dat verzoeksters inkomsten niet als toereikend zijn te beschouwen op de enkele grond dat deze geen 120% van het leefloon bedragen. Verzoekster wijst er in dit verband terecht op dat het hanteren van dit basisbedrag geen enkele grondslag heeft in de in casu van toepassing zijnde wettelijke bepalingen. Er blijkt geenszins dat de wetgever een dergelijk bedrag heeft vooropgesteld als minimumbedrag onder hetwelk de verblijfsmachtiging niet wordt toegestaan. Verzoekster kan aldus worden gevolgd waar zij stelt dat verweerder een voorwaarde toevoegt aan de wet door te vereisen dat in ieder geval bestaansmiddelen dienen voor te liggen die minstens 120 % van het minimumloon bedragen.

Noch uit de bestreden beslissingen noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verweerder heeft onderzocht of in de individuele situatie van verzoekster en haar gezin de ter beschikking staande bestaansmiddelen volstaan om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Zo wijst verzoekster er terecht op dat zij en haar gezin reeds enige tijd zijn aangewezen op de bestaansmiddelen afkomstig uit invaliditeitsuitkeringen – waarbij kan worden opgemerkt dat verweerder ook niet betwist dat de inkomsten stabiel en regelmatig zijn – en tot op heden op geen enkel ogenblik een beroep dienden te doen op sociale bijstand. Dit gegeven, dat door verweerder in de nota niet wordt betwist, betreft een element dat bij een individuele beoordeling of de voorliggende bestaansmiddelen toereikend zijn voor verzoekster en haar gezin wel degelijk relevant is en in aanmerking diende te worden genomen.

Verweerder betoogt in de nota met opmerkingen dat uit de stukken van het administratief dossier zou blijken dat *“concreet werd vastgesteld dat de verzoekende partij een maandelijkse uitkering van 1090,00 EUR ontvangt, terwijl op redelijke gronden werd overwogen dat minimaal 1.300,00 EU nodig is om het volledige gezin te onderhouden”*. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel enkel dat verweerder vaststelde als volgt: *“[h]eeft een uitkering van de mutualiteit die niet voldoende is om haar hele gezin te onderhouden, nl € 1090 terwijl er € 1300 nodig is (120 % van het leefloon)”*. Er blijkt op geen enkele wijze dat een verdere beoordeling werd doorgevoerd dan de toetsing van het bedrag van het inkomen aan het bedrag van 120% van het minimumloon en dat concreet werd beoordeeld in welke mate het inkomen van het gezin volstaat om in de behoeften van het gezin te voorzien. Verweerder benadrukt nog dat hij over een discretionaire bevoegdheid beschikt waar hij oordeelt of nog is voldaan aan de verblijfsvoorwaarden. Deze bevoegdheid laat hem evenwel niet toe voorwaarden toe te voegen aan de wet en heeft verder ook niet tot gevolg dat hij niet langer is gehouden een voldoende concrete en individuele beoordeling door te voeren wanneer hij oordeelt dat bepaalde inkomsten van een gezin niet toereikend zijn om te voorkomen dat zij ten laste zullen komen van de sociale bijstand, hetgeen hij in casu heeft nagelaten.

Verzoekster maakt aannemelijk dat verweerder door het hanteren van de norm van 120% van het minimumloon en zonder dat blijkt dat hij overging tot een individuele beoordeling van de concrete situatie en behoeften van het gezin om te beoordelen of er sprake is van toereikende bestaansmiddelen om haarzelf en haar familieleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de overheden, een voorwaarde heeft toegevoegd aan artikel 61/7 van de Vreemdelingenwet en niet op basis van draagkrachtige motieven heeft besloten dat verzoekster niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden voor een verdere verblijfsmachtiging als langdurig ingezetene onderdaan in Spanje. Aldus blijkt niet dat verweerder op basis van draagkrachtige motieven heeft besloten tot de weigering van een verdere verlenging van de tijdelijke verblijfsmachtiging van verzoekster en evenmin tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 13 van de Vreemdelingenwet. In dit verband wijst de Raad er verder ook nog op dat, in zoverre in het bevel om het grondgebied te verlaten ook nog toepassing wordt gemaakt van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, verweerder in het bevel om het grondgebied te verlaten zelf uitdrukkelijk aangeeft dat deze beslissing zeer nauw samenhangt met de beslissing tot weigering van een verdere verlenging van de tijdelijke verblijfsmachtiging, door in het bevel om het grondgebied te verlaten uitvoerig in te gaan op de redenen waarom niet langer is voldaan aan de voorwaarden voor een verdere verblijfsverlenging. In casu is in beginsel

ook sprake van een recht op een (verdere) verblijfsmachtiging in België als langdurig ingezetene in een andere lidstaat, voor zover is voldaan aan de verblijfsvoorwaarden. Verweerder geeft in zijn nota zelf ook aan dat het motief gesteund op artikel 7 van de Vreemdelingenwet in deze niet determinerend is.

3.3.4. De aangevoerde middelen zijn, in de aangegeven mate, gegrond en leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Een onderzoek van de overige onderdelen van de onderzochte middelen of van de overige middelen dringt zich niet langer op.

3.3.5. In de mate dat verzoekster, aanvullend op haar middelen, nog aangeeft van oordeel te zijn dat zij niet kan beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel, merkt de Raad nog op dat een dergelijk betoog niet vermag aan te tonen dat de bestreden beslissingen zijn genomen met miskennen van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen of dat er sprake is van overschrijding of afwijking van macht. Deze kritiek laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissingen zijn aangetast door enig gebrek dat aanleiding kan geven tot de vernietiging van deze beslissingen. De aangevoerde grief omtrent het ontbreken van een daadwerkelijk rechtsmiddel is dan ook niet dienstig. Ten overvloede wijst de Raad erop dat verweerder niet overging tot de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen en verzoekster de facto de kans kreeg om haar middelen aan de Raad ter kennis te brengen en te laten onderzoeken. Verzoeksters standpunt dat zij niet over een effectief rechtsmiddel kon beschikken mist dan ook feitelijke grondslag.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 februari 2015 tot weigering van verlenging van een tijdelijke verblijfsmachtiging en van 17 februari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS